PI
0448

TEATRU ŞI MUZICĂ

Nr. 6 1955

448
I.C. 111737

Soli ai artei sovietice

În cursul lunii iunie, un grup de maeștri ai artei din Moscova, în frunte cu celebrul cîntăreț M. D. Mihailov, artist al poporului din U.R.S.S., laureat al Premiului Stalin, a prezentat un spectacol extraordinar, cu caracter de estradă, în sala Ateneului R.P.R.

Din grupul artiștilor sovietici au făcut parte: Emanoil Kaminka, artist emerit al U.R.S.S., balerinii Valentina Galețkaia, artistă emerită a R.S.F.S.R., și Konstantin Rihter, soliști ai Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S., soprana Tatiana Talahadze, solistă a Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S., baritonul Lev Iakovlev, solist al Filarmonicii de Stat din Moscova, Maria Segradova, Margareta și Alexandru Artamonov, trio muzical format din Valentina Lass, Raisa Tizina și Inna Bigam, artiști ai Teatrului de Stat de Estradă din Moscova.

Programul a fost prezentat de Boris Brunov, artist al Biroului de turnee din U.R.S.S.

Emanoil Kaminka, artist emerit al U.R.S.S., a adresat un prietenesc salut spectatorilor bucureșteni din partea grupului de artiști sovietici.

Programul prezentat de solii artei sovietice a cuprins arii din opere, cîntece populare ruse, sovietice și românești, dansuri, recitări și numere de estradă interpretate cu o înaltă măiestrie.

Basul M. D. Mihailov, solist al Teatrului Mare Academic de Stat al U.R.S.S., a interpretat, cu o puternică forță dramatică, aria lui Ivan Susanin din opera cu același nume a lui M. Glinka, un cîntec umoristic de Dargomîjski, vestitul cîntec popular rus «Ei Uhnem» precum și cîntecul popular rus «În lungul drumului spre Piter», iar împreună cu Tatiana Talahadze, cîntecul popular «Sîmbătă e zi rea» și «Iavtușe», cîntec ucrainian.

La sfîrșitul spectacolului, Petre Ștefănescu-Goangă, artist al poporului din R.P.R., a mulțumit în numele celor prezenți solilor artei sovietice pentru clipele de emoție artistică dăruite.

Publicul a aplaudat cu căldură spectacolul prezentat de artiștii sovietici.

CONCERTELE ORCHESTREI DE MUZICĂ NAȚIONALĂ CHINEZĂ

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII P...

De curînd ne-a vizitat țara, venind din Cehoslovacia, orchestra de muzică națională chineză. Concertele pe care această formație le-a dat în Capitală și în diferite orașe, au prilejuit amatorilor de muzică din țara noastră un nou contact cu arta muzicală din marea republică prietenă.

Repertoriul orchestrei a fost extrem de variat. Au fost executate cîntece și dansuri populare, piese clasice și cîteva piese românești. La bogatul program instrumental s-au adăugat piese vocale executate de basul Cijan Guan-hua.

Orchestra de muzică națională chineză a cucerit ovațiile publicului românesc atît prin calitatea repertoriului său cît și prin măiestria interpretării soliștilor și a întregii formații de sub conducerea dirijorului Cin Pen-cian.

Concertele orchestrei de muzică națională chineză au fost o nouă afirmare a geniului creator și a dezvoltării artei muzicale în marea Republică Populară Chineză.

Olga LEPEȘINSKAIA

Minunatele seri de la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R., care ne-au dăruit rara emoție a marii arte, ne-au trezit și o amintire dintre cele mai scumpe. Despre o neuitată seară din februarie 1945, cînd, într-un grup de artiști sovietici sosiți pentru întîia oară în țara noastră, primeam în sfîrșit mult așteptatul mesaj al artei sovietice. Mulți dintre noi am trăit în acea seară un nou moment al eliberării, o deschidere a unui drum larg — după anii de întuneric — spre orizonturile luminoase ale unei arte noi, puternice, de o adîncă și nobilă umanitate.

Se afla printre acei artiști și Lepeșinskaia.

Am avut atunci revelația dansului, a artei gestului, a vieții exprimate în armonia ritmică a mișcării, într-un adagio din «Frumoasa din pădurea adormită», într-un «pas-de-quatre» din «Don Quichotte» sau în dansul-studiu «Fetița oarbă», care au fost o ilustrare și a generoasei și vechii tradiții a baletului rus și a cuceririlor baletului sovietic.

Cu Vladimir Levașov în «Macul Roșu»

În Lepeșinskaia — ca și în Ulianova, Plisetkaia, Dudinskaia, — care dau atîta strălucire baletului sovietic, se concentrează toate cuceririle artei coregrafice ruse de-a lungul a trei secole, de la acei primi «moscoviți» semnalați în istorie că au poposit la curtea regelui Ludovic al XIV-lea, pînă la Pavlova, Karsavina și Niiinski, ai căror urmași au creat baletul sovietic de astăzi, iar în Apus au regenerat baletul clasic, prin Lifar, Massin, Fokin, Spessivțeva, Lișin, Nikitin, Lopokova.

Continuatoare a acestei glorioase tradiții — Olga Lepeșinskaia este una dintre făuritoarele baletului sovietic, care a desăvîrșit linia realistă a coregrafiei clasice ruse.

Într-o convorbire, acum zece ani, Lepeșinskaia spunea:

«Am înțeles că tehnica artei mele, că armonia ritmică a gesturilor mele nu constituiau un scop în sine: ele sînt un mijloc de a reda tot ce este tragic, liric sau comic în spectacolele în care dansez. Și eu am început să-mi iubesc arta și mai mult și să doresc cu și mai multă ardoare să exprim în dansul meu fie o prințesă din povești, ci o femeie vie, redînd prin mimică, prin gesturile și mișcările ei, ceea ce actorul exprimă prin cuvînt . . .»

La început a fost, pesemne, gestul.

Fiindcă Lepeșinskaia exprimă prin gest și cele mai subtile mișcări sufletești, pe care nici cuvîntul nu le poate cuprinde. Așa cum ne-o amintim din spectacolele de acum zece ani, așa cum, cu aceeași generozitate ca și atunci, ne-a dăruit din belșugul sufletesc al minunatei sale arte, de-a lungul întregii desfășurări dramatice din «Macul Roșu».

Întruchipînd trăsăturile de bază ale artei realiste sovietice, Lepeșinskaia posedă o tehnică desăvîrșită, de o mare precizie și finețe, dar permanent subordonată expresiei. În dansurile acestei artiste, chiar și figurile acrobatice, uluitoare, nu constituie o performanță

Într-o scenă din «Călărețul de Aramă»

tehnică în sine, ci se inserează și se rezolvă firesc într-o expresie coregrafică, plină de sens, transmisă direct și convingător spectatorului. Fiecare dans este o scenă mimată, o succesiune de momente, reliefate elocvent, cu plasticitate și cu o deosebită vigoare a expresiei.

Gama de expresii a Lepeșinskaiei este de o excepțională întindere și cu infinite nuanțe, realizate cu intensitate, prin trăirea profundă a rolului pe care îl creează. Lirismul ei are și vibrația interioară a suferinței și elanurile nobile și înaripate ale năzuințelor cele mai pure. Dramatismul ei se desășoară pe o amplă scară de emoții, de la tragicul reținut la patetismul cel mai tulburător. Iar comicul realizat de Lepeșinskaia se întinde de la imperceptibila trăsătură de umor pînă la parodie sau la mușcătoarea ironie a satirei.

De aceea, în repertoriul ei bogat, în care se înscriu cele mai de seamă lucrări ale literaturii coregrafice, sînt cuprinse și rolul Lizei din «Precauțiunile inutile», primul său rol, și Jeana din «Flăcările Parisului», și Suak din «Cei trei obezi», și Odette sau Odila din «Lacul lebedelor», și Kitri din «Don Quichotte», și prințesa din «Frumoasa din pădurea adormită», și Parașa din «Călărețul de aramă», și Tai-Ho din «Macul Roșu», pe care — în spectacolele minunate de la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. — le-am înțeles în pulsația puternică a vieții lor, în vibrația intimă a existenței lor tragice, care ne-a dăruit emoția nespusă a marii arte.

ANDREI TUDOR

Cu Iurii Gofman în «Macul Roșu»

Rc. 111.937.

ARTIȘTI de peste HOTARE

Pianista Nicole Henriot și dirijorul George Georgescu

Seria valoroșilor artiști străini care ne-au vizitat țara în a doua jumătate a stagiunii de concerte, la invitația Institutului Român pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea, s-a încheiat cu doi muzicieni de renume internațional: dirijorul italian Carlo Zecchi și pianista franceză Nicole Henriot.

Amîndoi au concertat la Filarmonica de Stat «George Enescu», prezentînd programe în care excelau prin interpretarea deosebită a unor lucrări în care s-au specializat, studiindu-le ani de-a rîndul și aprofundîndu-le uneori chiar sub îndrumarea directă a compozitorilor sau a unora dintre cei mai autorizați maeștri.

Concertele acestea, care au reflectat puternica personalitate artistică a celor doi artiști — și pe care amîndoi le-au executat în cele mai mari centre muzicale ale lumii, — au fost urmărite cu un viu interes de publicul nostru muzical.

Carlo Zecchi — născut la Roma în 1903 — este unul din rarele exemple ale multilateralității unui talent ce se desfășoară cu egală intensitate și vigoare în toate ramurile în care se manifestă. Într-adevăr, Zecchi — elev al lui Ferruccio Busoni și, mai tîrziu, al lui Arthur Schnabel — prețuit și încurajat de compozitorul Alfano, debutează ca pianist la Bologna, își continuă activitatea în alte orașe din Italia și atrage curînd atenția lumii muzicale din străinătate asupra sa. El străbate lumea întreagă ca pianist concertist, fiind socotit, la vîrsta de 30 de ani, drept unul dintre cei mai de seamă virtuoși ai pianului. În 1938, muzicianul Zecchi — ajuns la mare maturitate în materie de concepție interpretativă — îl

depășește pe instrumentistul Zecchi, care își întrerupe cariera de pianist pentru a se dedica dirijoratului.

Cu o voință dîrză, el lucrează asiduu sub îndrumările dirijorului Hans Munch din Basel timp de trei ani, pentru ca în 1941 să debuteze ca dirijor, bucurîndu-se de aceeași caldă primire din partea criticii și a publicului.

Din nou cutreeră globul — de data aceasta ca dirijor — cu un repertoriu care oglindește o profundă cunoaștere a stilurilor, bun gust și însușiri de muzician talentat, calități care au fost apreciate și de publicul Capitalei cu prilejul recentelor concerte de la Ateneul R.P.R.

*

O altă manifestare muzicală însemnată a fost apariția tinerei pianiste Nicole Henriot ca solistă a concertului simfonic din 12 iunie.

Născută la Paris în 1925, Nicole Henriot este eleva celebrei pianiste Marguerite Long.

După succesul obținut în capitala Republicii Cehoslovace în cadrul Festivalului «Primăvara la Praga» cu Concertul de Ravel, pianista a prezentat publicului nostru același concert, dedicat de autor profesoarei ei. Autenticitatea interpretării, după indicațiile date de Ravel însuși, la care s-au adăugat muzicalitatea și pregătirea tehnică a pianistei, au dat lucrării o ținută de înalt nivel artistic.

Căldurosa primire făcută acestor artiști de către publicul capitalei dovedește dorința lumii noastre muzicale de a cunoaște îndeaproape pe purtătorii de cultură de pretutindeni, pentru strîngerea legăturilor culturale și artistice reciproce între popoarele iubitoare de pace și progres.

J. Br.

Dirijorul Carlo Zecchi.

Ca un uriaș talger roșu, învolburat, soarele coboară deasupra nesfîrșitelor întinderi fierbinți și nisipoase printre care se scurg molcome apele întunecate ale Nilului.

Acolo, sub nisipurile scînteietoare, încinse de soare sau dezmierdate de răcoarea nopților umede și înstelate ale continentului african, se ascunde sfîșietoarea poveste de dragoste a sclavei Aida — fiica regelui etiopian Amonasro — pentru falnicul și cutezătorul general Radames.

Captivă, făcînd parte din suita fiicei faraonului, Amneris, Aida nu-și trădează obîrșia, după cum nu dezvăluie nimănui secretul iubirii pe care o nutrește pentru viteazul războinic egiptean.

Etiopienii răsculîndu-se sub conducerea lui Amonasro, Radames îi zdrobește, aducînd la curtea faraonului o pradă bogată, precum și un număr însemnat de prizonieri, printre care se află — ascuns ca simplu luptător — și tatăl Aidei. Învingătorul primește pentru faptele sale de arme, răsplata pe care o cere: viața și libertatea răsculaților.

Pe Amonasro și Aida faraonul îi reține însă ostateci la curtea sa, iar lui Radames, ca o supremă cinstire, îi acordă mîna fiicei sale.

Într-o tainică întîlnire pe care Radames o are cu Aida, viteazul general se lasă convins să fugă în țara iubitei sale și-i dezvăluie drumul pe care se vor putea strecura amîndoi, drum urmat și de armatele egiptene învingătoare.

Amonasro care ascultase totul, ascuns, se înfățișează înaintea lui Radames și-i mărturisește că el este regele Etiopiei. Abia acum neînfrîntul general egiptean își dă seama de imprudența pe care a săvîrșit-o. El nu mai poate fugi în țara Aidei, căci aceasta ar însemna o adevărată trădare de patrie.

Ieșind din templu, Amneris surprinde discuția dintre Amonasro și Radames și îl acuză pe general de trădare. În timp ce Amonasro izbutește să dispară, Radames acoperă fuga Aidei și se predă apoi, preluînd toată vina asupra sa. Condamnat să piară îngropat de viu, închis într-o criptă sub altarul zeului Fta, Radames își așteaptă sfîrșitul: lîngă el se află însă și Aida, care, cunoscîndu-i soarta, s-a strecurat în criptă pentru a muri alături de iubitul ei.

Compusă între 1870—1871 pentru inaugurarea Canalului de Suez și a noului

Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.

Teatru din Cairo, opera «Aida» de Giuseppe Verdi este inspirată din zbuciumata istorie a Egiptului.

Protestul împotriva atîtării la ură între popoare, împotriva războiului distrugător al vieții și civilizației, străbate de la un capăt la celălalt întreaga lucrare. La baza acestei minunate opere stă ideia sacrificării tuturor sentimentelor — chiar sacrificarea vieții — pentru libertatea și independența patriei.

Opera «Aida» se caracterizează printr-o inspirație melodică de o extraordinară bogăție, inspirație care de multe ori își trage izvoarele din creația populară italiană.

Dinu Bădescu — Radames

Ana Dinescu Tălmăceanu — Aida

Ioana Nicola — Aida și Șerban Tassian — Amonasro

«Aida» se reprezintă în următoarea interpretare:

Regele — Viorel Ban, Jean Bănescu, George Ștefănescu.

Amneris — Zenaida Palii, Elena Cernei, Venera Rogozea.

Aida — Dora Massini, Ioana Nicola-Știrbei, Ana Dinescu Tălmăceanu, Maria Voloșescu.

Radames — Dinu Bădescu, Rudi Ledeanu, Ionel Tudoran, Garbis Zobian.

Ramfis — Mircea Buciu, Nicolae Teofănescu.

Amonasro — Dinu Cățuleanu, Alexandru Enăceanu, Șerban Tassian.

Mesagerul — Constantin Niculescu, Constantin Popescu.

Marea Preoteasă — Anahida Cherpician, Maria Sindilaru.

Regia artistică, Jean Rinzescu. Decorurile și costumele executate după schițele pictorului scenograf E.A. Cemodurov din Moscova. Conducerea muzicală: Jean Bobescu, Alfred Alessandrescu, Robert Rosensteck.

Zenaida Palii — Amneris
și Viorel Ban — Regele

Zenaida Pallii — Amneris și
Garbis Zobian — Radames

Dora Massini — Aida și
Garbis Zobian — Radames

Mircea Buciu — Marele Preot

N. Motoc — Lavruhin și Ana Dornescu — Irina

ANI DE PRIBEGIE

Este greu să-ți închipui, într-o seară limpede de august, cînd aurul zilei nu s-a topit încă în jăratecul amurgului, iar zările fumegă din toate hogeacurile înserării, că viața poate fi altfel decît luminoasă, veselă, plină de bucurii și de împliniri. Și este și mai greu să-ți închipui acest lucru, cînd ciocnești, împreună cu tovarășii de învățătură, paharul prieteniei, în pragul unei vacanțe pline de tinerețe, de nădejdi, de vise, de certitudini măreț.

Așa simt și gîndesc eroii dramei lui Alexei Arbuzov, «Ani de pribegie», tineri studenți sovietici, care — în acel sfîrșit de august 1937 — pășesc în viață cu încredere, cu dragoste pentru munca lor, pentru poporul lor, privind cu seninătate viitorul în față. În mijlocul acestui grup, Alexandr Vedernicov, tînăr înfumurat, îndrăgostit de propria sa inteligență, de izolarea și de egoismul său, de propriul său talent de viitor medic eminent, pare un om superficial, iremediabil sortit ratării. Caracterul nesuferit al lui Vedernicov se dezvăluie în momentul cînd o înfrîngere suferită pe terenul de sport îl determină, în trufia sa — să se izoleze și mai mult de grupul din care face parte. În conflictul pe care îl are atunci cu prietenul și colegul său Lavruhin, Alexandr își dă însă seama că alunecă pe o pantă primejdioasă «... zilele trec, spune el, și eu stau aici pe chei, privind cum trece viața...»

Au trecut cîțiva ani... sîntem în decembrie 1941. Țara Sovietică, cotropită și pîrjolită de dușmani, își concentrează energiile într-un gigantic efort pentru obținerea victoriei. Tinerii prieteni nu pregetă să-și jertfească pasiunea pentru munca lor rodnică, dragostea pentru o ființă iubită, însăși viața, pentru apărarea Patriei. Ei au crescut la înălțimea momentelor istorice pe care le trăiesc. În iureșul acestor concentrări de forțe, răspunzînd apelului patriei, care cere fiilor ei fapte și gînduri demne de un om sovietic, Alexandr Vedernicov se transformă și el. Descoperirea lui medicală salvează mii de vieți; eroismul lui pe front însuflețește cu puterea exemplului pe tovarășii săi, după cum devotamentul, abnegația și optimismul demn al oamenilor simpli, alături de care luptă cot la cot, îi servesc de pildă și îndemn pentru viitorul pe care va trebui să și-l făurească.

Geo Barton — Vedernicov și Doina Tutescu — Olga

Florica Demion — Mătușa Tasia

Iată o scenă scurtă, dar caracteristică din actul trei... Tabloul înfățișează o gară bombardată din Germania, în care trupele sovietice, în înaintarea lor spre Berlin, au făcut un scurt popas. Vedernicov stă de vorbă cu un sergent de artilerie:

VEDERNICOV: ... Da, trec zilele, se duc. Cînd eram mic, îmi închipuiam că nu se duc de tot, că se retrag undeva, într-un loc unde trăiesc mai departe... Spune, sergentule, unde s-or fi ducînd zilele?

SERGENTUL: Unde vrei să se ducă? Rămîn cu noi. O zi trăită cu rost dăinuie și după moartea ta... După ce se va sfîrși războiul, va trebui să trăim cu și mai mult rost. (Cu gravitate) Cel care va scăpa, va trebui să se dovedească demn de acele zile...

Aurelia Sorescu — Nina

Şi după cîteva replici, sergentul adaugă: «Cît timp vor mai fi nenorociri pe lumea asta n-avem dreptul să stăm cu braţele încrucişate.»

Da, Vedernicov înţelege din ce în ce mai adînc, în iureşul acestor ani, cum trebuiesc rostuite zilele. Înţelege că puterea de neînfrînt a ţării sale stă tocmai în faptul că oamenii sovietici nu acţionează singuri, izolaţi, ci uniţi, sudaţi într-o singură conştiinţă, într-o singură forţă.

Intors acasă după război, Vedernicov va găsi tăria morală de a se despărţi de Olga, fata pe care o iubeşte, pentru a rămîne alături de soţia sa Liusia, şi de fiica sa, care i-au păstrat, neîntinate, dragostea şi încrederea lor.

Desigur că este imposibil să vorbim aici mai pe larg despre noua piesă a lui Alexei Arbuzov. In «Ani de Pribegie» eroii, de structuri psihologice foarte diferite, se dezvoltă, cresc odată cu conflictul puternic al dramei. Inalta lor ţinută morală, sentimentul de răspundere pentru propria lor viaţă, ca şi pentru cea a altora, se conturează sub ochii noştri şi dau acţiunii o emoţionantă şi adîncă forţă dramatică, care va aduce piesei lui Arbuzov aceeaşi largă popularitate în rîndurile publicului, ca şi cealaltă lucrare a sa, «Tania», ce se reprezintă de mai multe luni pe scena Teatrului Muncitoresc CFR-Giuleşti.

Florin Vasiliu — Pavlic

Punînd în scenă piesa lui Alexei Arbuzov, colectivul artistic al Teatrului Tineretului s-a străduit să realizeze — atît prin interpretare, cît şi prin concepţia regizorală — întregul elan tineresc, bucuria de a trăi, încrederea în viaţă, de care este străbătută drama «Ani de pribegie».

Din distribuţie fac parte: Geo Barton (Vedernicov), N. Motoc (Lavruhin), Florin Vasiliu (Pavlic), Ion Cosma (Arhipov), Ana Dornescu (Liusia), Olga Tudorache (Galina), Doina Tuţescu (Olga), Aurelia Sorescu (Nina), Florica Demion (Mătuşa Tasia), Eugenia Manciu (Kuzia), Gh. Costin (Doronin), H. Nicolaide (trecătorul), C. Mihalache (şoferul), Virginica Stîngaciu (o tînără muncitoare), Liliana Ţicău (Zoia), Petre Dem. Dragoman, Gh. Oprina, Cicerone Ionescu, N. Ciprian şi Vasile Huzum.

Regia o semnează G. Sincu, iar decorurile şi costumele sînt realizate de pictorul Lebas.

I. BUJES

Olga Tudorache — Galina şi Doina Tuţescu — Olga

O nouă piesă originală:

ÎMPĂRĂȚIȚA lui Machidon

Spectatorii teatrelor capitalei care urmăresc pe afișele Teatrului Armatei din Bulevardul Magheru premierele ce se reprezintă pe această scenă, să nu-și închipuie cumva că lucrarea dramatică a scriitorilor Tiberiu Vornic și Ioana Postelnicu — prezentată recent — zugrăvește vreun episod din viața lui Alexandru Machedon.

Machidon, unul din eroii piesei, este țăranul de prin locurile Sibiului, Machidon Olteanu, iar «Împărăția» este porecla Lisavetei, fiica lui.

În satul unde viețuiește Machidon Olteanu, țăranii săraci s-au strîns într-o întovărășire. Ei nădăjduiesc — îndemnați de succesul sătenilor muncitori dintr-o comună apropiată, Cîrța, — să întemeieze și o gospodărie agricolă colectivă, aducînd astfel belșugul și fericirea în casele lor. Chiaburii din sat uneltesc însă împotriva acestor străduanii și zîzaniile lor pătrund pînă

Ion Radu, G. Cîmpeanu, Ana Popescu, Toma Dumitriu și Florin Stroe într-o scenă din piesă

în sînul familiei lui Machidon. Pînă în cele din urmă, toate aceste urzeli ticăloase sînt dezvăluite. Maria, nevasta lui Olteanu, nu se lasă orbită de intrigi. Ea înțelege că bunăstarea și lumina nu vor pătrunde în căminul familiei decît atunci cînd, uniți într-un efort comun, sătenii vor munci pămîntul în colectiv.

Lisaveta, «împărătița lui Machidon», se alătură și ea vieții celei noi și, împreună cu Petrișor, alesul inimii sale, înțelege să păşească pe drumul propășirii satului.

«Împărătița lui Machidon» se joacă în regia artistică a lui Gh. Jora. Rolul

Toma Dumitriu — Machidon Olteanu
Florin Stroe — Nichita

săteanului Machidon Olteanu este interpretat de Toma Dumitriu, iar acela al Mariei, de Sandina Stan. Celelalte roluri sînt interpretate de G. Demetru (Eftimie chiaburul), Florin Stroe (Nichita, fiul lui Machidon), Eugenia Bosînceanu (Florica), Maria Gheorghiu Săniuță (Lisaveta) etc.

Sandina Stan — Maria și M. Gheorghiu Săniuță — Lisaveta împărătița

Nineta Gusti
— Suzana.

Nunta lui FIGARO

Florin Scărlătescu
— Figaro.

Migri Avram Nicolau — Contesa.
G. Cimpeanu — Basile.
C. Brezeanu — Contele.
C. Ramadan — Antonio.
Sandina Stan — Marceline.

Întîmpinînd Festivalul de la Varșovia

REZULTATELE concursului tinerilor solişti

Concursul tinerilor soliști organizat de C.C. al U.T.M. și Ministerul Culturii în cinstea celui de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru pace și prietenie de la Varșovia, la care au participat tineri interpreți din toate colțurile țării.

Juriul central a hotărît acordarea de premii următorilor participanți:

I. — *Instrumente de coarde*

Premiul I: Cozighian Varujan, vioară-București.

Premiul II Adorian Ildico, vioară-București; Hamza Gheorghe, vioară-București; Mîndrea Florin, cello-București: Opreanu Mircea, vioară-București.

Premiul III; Gluck Florența, vioară-București, Ruha Ștefan, vioară-Cluj.

II. — *Instrumente de suflat*

Premiul I; Staicu Paul, corn-București.

Premiul II; Gregorian Elisabeta, clarinet-București: Guți Edy. oboi-București; Năstase Ion, flaut-București: Soroșan Arcadie, fagot-Tg. Mureș.

Premiul III: Bretz Ștefan, corn-București: Popa Gheorghe, fagot-București.

III. — *Pian*

Premiul I; Cristescu Krimhilda-București: Molnar Iuditha-Cluj.

Premiul II; Brînduș Nicolae-București Leonte Marieta-București: Zorleanu Alexandrina-București.

Premiul III; Amiras Gabor-Cluj: Iliescu Constantin-București: Șerbescu Liana-București.

IV. — *Canto*

Premiul I; Adelstein Blanche, soprană-București: Grebenișan Marieta, soprană Timișoara.

Premiul II; Florel Nicolae, bas-București: Niculescu Vali, soprană București. Rădulescu Teodora, soprană-București.

Premiul III; Iordăchescu Dan, bariton-București: Loghin Valentin, bas-București; Neagu Aurelian, bas-București: Prisăcaru Ion, bas-București.

V. — *Dansuri*

a) Dansuri clasice și de caracter;

Premiul I; Duetul; Niculescu Puşa — Cotovelea Gheorghe-București: Ștefănescu Simona-București.

Premiul II; Șerban Larissa-Cluj: Grupul Lizzi Lind, Alexe Ion, Petrov Bojidar-București.

Premiul III; Duetul; Benador Cora-Mărcui Eugen-București: duetul; Mihailova Pania — Boitanciuc Ion-București.

b) Dansuri populare;

Premiul I; grupului; Ilie Ion — Ilie Gheorghe — Buzea Mariana-București.

Premiul II; Grupului; Beretzki Iosif — Spînu Iulian — Trifu Ion-București.

Premiul III; Grupului; Bărbălău Mihai — Ciuc Ion — Georgescu Constantin — Negoiță Ion — Venin Ion-București.

VI. — *Interpreți de muzică populară*

a) Cîntăreți de muzică populară;

Premiul II; Hazgan Gheorghe-București.

Premiul III; Darval Victoria-București.

b) Soliști instrumentiști de muzică populară;

Premiul I; frații Marica, fluier — comuna Leșu-Cluj.

Premiul II; Albulescu Nicolae, xilofon-București: Fărămiță Lambru, acordeon-București: Luca Damian, nai-București; Netcu Florea, fluier-Tg. Măgurele.

Premiul III; Grozav Ion, muzicuță-Timișoara: Toader Maria, tulnic — com. Leșu-Cluj: Tocariu Victor, fluierat artistic-București.

Au fost de asemenea acordate numeroase menționi.

Întîmpinînd Festivalul de la Varșovia

Teatrul Tineretului întîmpină Festivalul

De vei intra cumva «la întîmplare» în zilele acestui început de vară, în oricare din întreprinderile sau instituțiile Capitalei, vei întîlni — și după terminarea orelor de lucru — o activitate însuflețită la care participă tineretul nostru îndeminatic și voios. Abia vei păși în clădirea vreuneia din aceste rodnice unități și vei da cu ochii, ici de o echipă de dansuri săltînd cu foc în ritmul unei hore, dincolo peste un grup de chipuri tinere aplecate deasupra unei altițe, deasupra unei jucării, deasupra obrăjorului rotund al unei păpuși...

Și dacă — tot în aceste zile — vei poposi la Teatrul Tineretului, într-unul din ceasurile cînd sala nu e încă plină de spectatori, vei găsi și aici — în foaiere, la ateliere, în cabine, pe scenă — aceeași bucurie sărbătorească specifică tuturor celor ce întîmpină — prin fel de fel de pregătiri — mult așteptatul Festival al Tineretii.

În cinstea Festivalului, colectivul acestui teatru pregătește febril un spectacol alcătuit din trei piese într-un act, toate avînd drept temă lupta pentru pace Astfel, un grup de actori compus din H. Polizu, Gina Hagiu, Ipate Mareș și Mircea Anghelescu, își închină ceasuri de rodnică activitate, interpretînd lucrarea dramatică «Oaspetele din faptul serii» — de Horia Lovinescu. Sub îndrumarea regizorului Cornel Popa, tinerii actori se străduiesc să sublinieze prin jocul lor ideea centrală a piesei: interesele comune care-i unesc astăzi pe oamenii simpli și cinstiți din Germania și Franța în lupta lor pentru apărarea păcii. Povestea celor doi tineri, Hans și Pierre, pe care fascismul i-a aruncat, învrăjbiți unul împotriva celuilalt, în cel de-al doilea război mondial, și care astăzi se unesc împotriva dușmanilor comuni — acei care uneltesc un nou război — poate fi povestea a milioane de tineri care doresc fierbinte pacea și luptă pentru apărarea ei.

★

Deopotrivă de hotărîtă, de viguroasă este acțiunea împotriva războiului dusă de celebrul cîntăreț american Tom Hull, pe care îl întîlnim în piesa dramaturgului Aurel Baranga, «Cîntecul libertății». Tom Hull este unul din acei nenumărați

Aspect de la repetiția piesei «Oaspetele din faptul serii». În fotografie: Teodor Cioculteu, G. Hagiu, Mircea Ipate Mareș, C. Popa, H. Polizu și Mircea Anghelescu

americani cinstiți, care demască întreaga campanie de minciuni a propagandei trusturilor, dusă împotriva țărilor democrației și socialismului. Primejduindu-și libertarea și poate chiar viața, Tom Hull refuză să facă jocul cîtorva afaceriști care-l îndeamnă să aţîţe isteria războinică. Tom Hull va spune adevărul pentru că adevărul stă în slujba celui mai înalt țel al popoarelor: pacea.

Pusă în scenă de tînăra regizoare Rodica Gheorghiu, piesa «Cîntecul libertății» va fi interpretată de către un colectiv de actori format din Marcel Cîngulescu, G. Oprina, H. Nicolaide, Cicerone Ionescu, Nae Săvulescu, Florin Vasiliu, Ionel Țăranu, Mimi Enăceanu, Ion Cosma, Al. Clonaru, Petre Asan, Mariana Demetriu.

Aspect de la repetiția piesei «Primăvara în noiembrie», cu Gh. Costin, Olga Tudorache, I. Ilie Ion, E. Dovides, T. Ciocîlteu, Caroly Felix, Ion Ciprian și Lucreția Racoviță

Se repetă «Cîntecul Libertății». În clișeu, Nae Săvulescu, P. Assan, Rodica Gheorghiu, H. Nicolaide, Mimi Enăceanu, Mariana Demetriu, Teodor Ciocîlteu și Gheorghe Ion Oprina

«Primăvara în noiembrie» — noua lucrare dramatică într-un act a scriitoarei Lucia Demetrius, este o pagină din istoria zilelor noastre, care consemnează lupta poporului romîn împotriva dușmanilor regimului de democrație populară.

Acțiunea curajoasă a unei tinere savante zădărnicește complotul unor sabotori, care urmăresc să vîndă agenților străini de spionaj secretul unor prospectări petrolifere. Piesa Luciei Demetrius este expresia acelui minunat eroism care îi însuflețește pe oamenii muncii din țara noastră în lupta pentru apărarea independenței patriei, pentru pace

Un colectiv compus din tinerii actori Lucreția Racoviță, Felix Caroly, George Costin, Ion Ciprian, I. Ilie Ion și Olga Tudorache și condus de regizorul Eugen Dovides, se străduiește să reliefeze întreg elanul tineresc care străbate piesa «Primăvara în noiembrie».

Decorurile și costumele acestor trei piese aparțin lui I. Mitrici, iar regia generală principală a spectacolului va fi semnată de C. Sincu.

Fără îndoială că la apariția acestor rînduri, sute de spectatori vor fi aplaudat strădaniile colectivului artistic al Teatrului Tineretului pentru realizarea acestui spectacol, dat în numele tineretii și în cinstea marii ei sărbători de la Varșovia.

S. P.

90 de ani de la înființarea Conservatorului de Stat „Ciprian Porumbescu"

Conservatorul de Stat «Ciprian Porumbescu» a sărbătorit împlinirea a 90 de ani de la înființare, prin mai multe concerte simfonice, corale și de muzică de cameră, conferințe, etc., la care profesorii și studenții și-au dat concursul laolaltă.

Se cuvin relevate în deosebi două formații mari, închegate mai temeinic în cursul anului școlar trecut și care s-au dovedit în măsură să susțină un întreg program de concert: orchestra simfonică și corul studenților. Orchestra simfonică s-a prezentat pentru prima oară în public. Este o formație simfonică mare ce cuprinde circa 80 instrumentiști — de la diferitele clase ale Conservatorului. Este de subliniat faptul îmbucurător că

nu numai la instrumentele de coarde, dar și la o seamă de instrumente de suflat — flaut, oboi, fagot, chiar și la trombon — cîntă studente. Acordajul s-a dovedit bun, sonoritatea, pe partide și în ansamblu, rotunjită. Indeosebi s-au distins coardele care au sunat unitar și fin. Închegarea acestei orchestre se datorește stăruitoarei munci artistice și organizatorice, depusă de dirijorul Mircea Basarab, profesor al Conservatorului.

Concertul dat la Ateneul R.P.R. a fost deschis de dirijorul Mircea Basarab care a prezentat Uvertura națională moldovenească de A. Flechtenmacher, clasic de seamă al muzicii noastre și primul director al Conservatorului (orchestrația lucrării se datorește lui Paul Constantinescu). După aceea, bagheta a fost încredințată pe rînd studenților Victor Găluscă și Cornelia Voian — ambii din anul V, clasa de dirijat a profesorului C. Silvestri.

Victor Găluscă a învederat promițătoare însușiri dirijorale. El a redat cu claritate Simfonia în si bemol de J. Ch. Bach și, cu o puternică viață ritmică, Tarantella de Marțian Negrea. Gestul său e plastic, energic și sigur. Orchestra a cîntat precis și a nuanțat judicios. S-au distins în deosebi instrumentele de coarde, prin acordajul, prin unitatea masei lor sonore, precum și primul oboist (Edi Gutzi) al cărui ton a apărut cald, poetic, pastoral.

Cornelia Voian a dirijat uverturile la opera «Ruslan și Ludmila» de Glinka și «Euryanthe» de Weber, vădind un temperament dinamic și viguros.

Orchestra conservatorului a interpretat de asemenea, sub conducerea dirijorului M. Basarab și cu concursul solistic al lui Helmut Plattner concertul pentru orgă și orchestră de Haendel.

Această rodnică muncă artistică a orchestrei Conservatorului «Ciprian Porumbescu» ar fi de dorit să fie înfățișată pe viitor nu numai la producțiile din cadrul Institutiei, ci și în audiții publice.

In sala Dalles a avut loc producția clasei de dirijat și a ansamblului coral (prof. Ion Vicol și prof. D.D. Botez).

Au fost interpretate cu acest prilej, de către corul Conservatorului, lucrări de Orlando Lasso, Jacobus Gallus, Mozart, Glinka, Schumann, Joh. Strauss, I. Novicov, I. Kricka ș.a. precum și compoziții corale de I. Vidu, Skeletti-Mezzetti, I. D. Chirescu, N. Lungu, Laurențiu Profeta, E. Dragea.

Formația a fost dirijată numai de studenți: Eugen Popescu, Ecaterina Rusu, Andrei Bretz, Dan V. Gheorghe, Melania Roșescu, Mircea Vlada, Emil Dragea, Nicolae Istrate, Gheorghe Stănescu — toți din ultimul an al Conservatorului. Sînt demne de relevat calitățile tinerei formații, care cîntă curat, frazează corect și cu o dicțiune clară.

Paralel cu manifestările acestor colective artistice mari, în concerte-producție de muzică de cameră s-au evidențiat o seamă de elemente valoroase, parte din acestea cunoscute de pe acum amatorilor de muzică: Vera Rudeanu, Vally Niculescu, Valentin Loghin, Dan Iordăchescu, Cozighian Varujan, Hamza Gheorghe, Adorian Ildico, Mircea Opreanu, Avy Abramovici, Liana Șerbescu, Maria Șoimaru ș.a.

Sărbătorirea celor nouă decenii de la înființarea Conservatorului a prilejuit astfel o amplă trecere în revistă a tinerelor cadre și a muncii serioase de pregătire, desfășurată în sînul acestei instituții de artă și cultură.

J. — V. P.

Teatrul de Stat de Operetă

Stagiunea 1954-1955

Scene din: Casa cu trei fete, Culegătorii de stele și Aculina.

Scene din: N-a fost nuntă mai frumoasă, Ana Lugojana, Vînt de libertate şi Lăsaţi-mă să cînt.

CER CUVÎNTUL!

N. Stroe

Astfel se intitulează ultima premieră a Ansamblului de Estradă, spectacolul de satiră și umor scris de Eugen Mirea, Mircea Crișan și Alexandru Andy, cu colaborarea lui N. Stroe și A. Felea și cu melodii compuse de H. Mălineanu.

In ritmul vioi al muzicii ușoare, cer și au cuvîntul actorii și cîntăreții N. Stroe, V. Tomazian, Mircea Crișan, Dan Demetrescu, Al. Giovani, Puiu Călinescu, Elena Burmaz, Gică Petrescu,

V. Tomazian.

Gaby Anghelescu, Mara Dumitrașcu, surorile Kosack, Dorel Livianu, I. Brandea, R. Giordani, Sergiu Stanciu, Ioana Matache, N. Nițescu, Paul Mateescu, Dodu Ionescu, Geo Dimitriu, etc.

Infățișînd unele realități ale vieții actuale, unele aspecte din lupta vie și dîrză a noului, cu toate rămășițele vechi și perimate, «Cer cuvîntul» izbutește — de-a lungul tablourilor de un autentic și suculent umor — să înfățișeze și să satirizeze anumite deprinderi și anumite figuri care mai frînează încă mersul nostru înainte.

Iată de pildă pe N. Stroe, care, prin gura lui Matei Millo, cere cuvîntul și se întreabă «Pot să tac?», pentru ca apoi

Mircea Crișan.

N. Nițescu.

Mara Dumitrașcu

într-o ingenioasă dedublare de film sonor, să spună celor cu musca pe căciulă: «Se vede!» Iată pe «omul care promite dar nu se ține de cuvînt», pe «directorul gură-cască», pe «femeia împopoțonată», toată ziua forfota pe drumuri după chilipiruri. Iată-l pe «voinicelul» V. Tomazian învingînd pe «zmeul zmeilor» Al. Giovani, pe «purtătorul de brățări de aramă» Mircea Crișan, pe Elena Burmaz și Puiu Călinescu în «testamentul» etc.

Frumos realizate sînt și «Colțișor din țara mea», minunata melodie a lui

Doina Șerban.

H. Mălineanu, «Duetul pe o vioară» executat de Jean Ionescu și Joe Reininger, și prezentarea în dans step a «modului de viață american».

Printre realizatorii spectacolului mai tre-

Dan Demetrescu

buiesc menționați maeștrii de balet Sandu Fayer și N. Sever, care prezintă un impresionant final coregrafic din dansurile popoarelor care vor participa la Festivalul Mondial al Tineretului.

Direcția de scenă a spectacolului aparține lui N. Dinescu, decorurile sînt semnate de G. Popescu-Gopo, costumele de Mia Steriade, iar orchestra este dirijată alternativ de Petre Firulescu și Iosif Dullo.

I. ION

Puiu Călinescu.

Ansamblul de estradă

Petre Gusti și Ioana Matache

Rudi Friedman și Sandu Feyer.

Elena Burmaz și
Dan Demetrescu

Trio Grigoriu într-o scenă umoristică.

Concerte DE MUZICĂ UȘOARĂ

Avîntul pe care l-a luat creația de muzică ușoară în țara noastră a contribuit la creșterea popularității acestui gen muzical în rîndurile maselor largi.

Melodiile vesele, spumoase, țesute pe intonațiile cîntecelor și jocurilor populare, versurile care reflectă realități ale zilelor noastre, atrag un public mereu mai numeros la concertele de muzică ușoară și distractivă. La aceste concerte cu caracter de estradă, spectatorii găsesc oglindite în creațiile compozitorilor de muzică ușoară, frînturi, aspecte din munca și viața de fiecare zi, bogăția de sentimente de care e însuflețit omul nou, cuplete lirice sau satirice purificate de vulgaritățile și obscenitățile care însoțeau odinioară dezlănțuirile ritmate sălbatic (mai aproape de instinctele animalice decît de artă) ale spectacolelor de acest gen. Aceste concerte îmbogățesc sufletește pe spectatori, oferindu-le

Ion Luican cîntă melodii populare românești.

Interpretează Simona Cassian

în același timp momente plăcute de destindere.

În programele concertelor de muzică ușoară, alături de creația originală românească sînt prezentate cîntece și dansuri ale altor popoare, care familiarizează publicul cu intonațiile și ritmurile caracteristice acestora.

*

În imensul amfiteatru din Parcul «23 August» parcă mai răsună și astăzi — cu glasul unor tăcute dar puternice evocări — cîntecele și dansurile aduse din toate colțurile lumii de participanții la cel de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților. Ca un ecou al acelor zile, orchestra Theodor Cosma prezintă aici

Gioni Dimitriu execută cîntecul cuban «Chiquitta».

Aldo Solini și Gianni Spinelli cîntă melodii populare italienești.

un program care cuprinde, pe lîngă lucrări de muzică ușoară și populară românească, și cîntece ale popoarelor din întreaga lume.

În prezentarea comunicativă și spirituală a lui Cezar Grigoriu, orchestra Theodor Cosma execută, cu elanul și fantezia sa cunoscută, ultimele compoziții ale lui Marius Mihail, Elli Roman, N. Valeriu, H. Reininger, pe care le cîntă Nicolae Nițescu, Simona Cassian, Paula Delcea, Gigi Marga. Trioul Grigoriu cîntă cu vervă un potpuriu de melodii azerbaidjene din filmul «Caut o nevastă» și un cîntec de dragoste spaniol. De un mare succes se bucură numărul comic de orchestră executat de trio Grigoriu și Willy Donea, care ne rezervă surpriza unor cîntăreți ce știu să folosească diversele instrumente muzicale cu aceeași măiestrie ca și coardele vocale. Cunoscutul cîntăreț Ion Luican aduce în program unele dintre cele mai iubite cîntece populare românești.

Concertul de muzică distractivă al orchestrei Theodor Cosma este completat de momentele vesele ale actorilor Horia Șerbănescu și Radu Zăharescu, procurînd astfel publicului cîteva ore de plăcută și artistică destăinare muzicală.

*

Seara de muzică ușoară pe care ne-o oferă orchestra condusă de Edmond Deda ni se prezintă sub înfățișarea unui imens joc de cuvinte încrucișate. Prezentatoarea programului, Cella Tănăsescu, nu anunță — așa cum se obișnuiește — piesele ce urmează, ci propune publicului dezlegarea jocului. Și, pe măsură ce spectatorii înșiși ghicesc și completează tabloul de cuvinte încrucișate, se destășoară și programul, fiecare număr corespunzînd uneia din definițiile anunțate de Cella Tănăsescu.

Spectacolul orchestrei Edmond Deda este o reușită împletire de melodii vesele, cîntece populare și momente satirice. Nicolae Nițescu ne cîntă din lucrările lui Mălineanu, Deda și ale compozitorului german W. Engelhardt. Aida Moga interpretează cu vocea ei caldă melodia «Te aștept» de Eugen Koffler și cîntecul cuban «Paravigo», ale căror intonații, deși diferite, le redă cu multă autenticitate. Mara Mălineanu-Dumitrașcu cîntă cu vervă «Povestea muzicală» de Măli-

Cîntărețul N. Nițescu

Alla Baianova cîntă noul «Cîntec al șoferului» de Mocrousov

Chitaristul Adrian Ionescu

neanu. Alla Baianova, în cîntecul azerbaidjan de Kulievși în «Noul cîntec al șoferului» de Mocrousov, ne redă cu măiestrie marea varietate de intonații și pitorescul caracteristice acestor melodii. Trio «Armonia», compus din Margareta Mureșanu, Vicki Manolescu și Mona Scotti, cîntă cu multă fantezie, gingășie și ritm «Trei surioare» de Mălineanu, Rumba de Lecuona, precum și potpuriul «Anotimpurile» de Edmond Deda. Solo-ul de chitară al lui Adrian Ionescu, care execută melodia «Zburați porumbei» de Rafael Carvalho, este întîmpinat la fiecare reprezentație cu un ropot de aplauze, iar reușitul potpuriu de melodii din basmul «Albă ca zăpada», pe care-l cîntă Francesca Verini, se bucură de simpatia tuturor spectatorilor. Un cîntăreț, încă necunoscut, dar talentat, care se bucură de mare succes, este însuși Edmond Deda. «Cîntecul șomerului», de compozitorul american Peter Johnson ne este redat de vocea gravă a lui Deda cu emoționantă sensibilitate artistică. Cuplul Bimbo Mărculescu — Nae Roman cîntă cu multă vervă satirică amuzantele «Povești vînătorești» ale lui Starokodonsky.

Acest variat și bogat program este completat de două originale momente satirice cu păpuși, interpretate de N. Stroe și V. Tomazian.

Seara de muzică ușoară pe care ne-o oferă orchestra Edmond Deda cu concursul artiștilor și cîntăreților citați este un prilej de plăcută destindere și, în același timp, prin melodiile cîntate și calitatea execuției, un spectacol muzical de înalt nivel artistic, plin de un optimism robust.

Bimbo Mărculescu și Nae Roman cîntă «Povești vînătorești».

Aida Moga cîntă «Paravigo».

Primăvara la Circ

Noul spectacol al Circului de Stat se desfăşoară sub semnul prieteniei dintre poporul nostru şi popoarele ţărilor vecine.

Un grup de artişti ai Circului Mare de Stat din Budapesta au venit să îmbogăţească programul circului nostru.

Spectacolul începe cu vechii noştri prieteni, Ildico şi Csabo Brainer, pe care cu fiecare spectacol îi găsim mai îndrăzneţi, mai supli, mai avîntaţi. Trapezul pare un fel de hatîr făcut prudenţei şi fiicei dumisale, înţelepciunea; cei doi copii zburători fac impresia că ar putea evolua prin aer şi fără el.

O minge mare şi multicoloră, se plimbă printre spectatori. O bucurie colectivă escaladează mica barieră de lemn dintre arenă şi sală. Dar, de fiecare dată, după escapadele făcute în public, mingea se întoarce ascultătoare la locul ei, pe o baghetă pe care o ţine Ovidiu Bocan în dinţi.

În «Primăvara la Circ», Ovidiu Bocan — pe care spectatorii nu l-au văzut în «Carnavalul Circului» — este de-a dreptul surprinzător. Nu degeaba un spectator — foarte grav de altfel, dar cam peltic din cauza dinţilor care n-au apucat încă să-i crească — întreabă cu voce

Acrobaţii Hortobagyi de la Circul Mare de Stat din Budapesta.

Mihail Tonciu şi Gh. Vasiliev într-un scheci comic

Duo Clarton: dresaj de maimuțe

Duo Clarton: dresaj de maimuțe

tare: «Mamă, cîte mîini are nenea Bocan?»

*

Publicul primește cu multă căldură pe Ciacanica și pe Tonino, care cîntă, se hîrjonesc și-și fac tot felul de farse.

*

Un număr nou în program îl constituie acela de atletică grea, pe care îl execută Felician Orchiș. Este o demonstrație de forță și agilitate, pe drept cuvînt foarte apreciată de spectatori.

*

«Jocurile Icariene» te pun, pe tine spectator, într-o mare dilemă: nu știi ce să admiri mai mult: «agilitatea» și siguranța maestrului Huterer sau grația și îndrăzneala Maricicăi Gașcă?

*

Cîinii «africani» stau la locurile lor ca niște elevi silitori. Pe măsură ce-i cheamă Iosif Toth, ei vin și-și fac datoria, sărind peste niște coșuri cu flori. Dar iată că cel mai mic — pe care am aflat că-l cheamă Paitaș — nu vrea să sară. De cîte ori îi vine rîndul, Paitaș trece pe dedesubt. Paitaș este favoritul copiilor și pe drept cuvînt. Poartă în cap o scufie roșie, care aduce puțin cu aceea a lui Ciacanica, ba mai mult, are și guleraș. Și iată că tocmai cînd se așteaptă copiii mai puțin,

Paitaș sare și el... și de aici încolo încep o serie de peripeții foarte hazlii care stîrnesc veselia spectatorilor.

*

Maestrul Franzini Krateyl vorbește nemțește cu caii, iar caii îl ascultă orbește. Dar iată că Ideal, calul acela frumos, alb, dă semne de vădită nesupunere. Lucru de mirare, pentru că ne-am deprins să-l considerăm un cal bine crescut. Noroc de Georgică, clownul, care dezleagă misterul: Ideal nu știe nemțește: maestrul Franzini Krateyl i se adresează în romînește și totul reintră în ordine.

*

Artiștii Clarton de la Circul Mare din Budapesta ne delectează cu un număr de dresură al maimuțelor zburătoare, număr primit și aplaudat cu multă căldură de întregul public.

*

Acrobații Hegotli, de la Circul Mare de Stat din Budapesta, reușesc să încremenească sala într-o liniște desăvîrșită.

E un număr greu de acrobație aeriană, în care singurul punct de sprijin al celor doi executanți îl constituie dinții. Numărul este executat cu multă măiestrie.

*

Maestrul Ferini cu verva lui uimitoare și cu o repeziciune și mai uimitoare, cere din public un inel și o verighetă, scoate din pămînt niște cărți de joc, dispar inelele, apar niște țigări, nu mai pricepi nimic și în sfîrșit cineva de afară aduce o cutie în care sînt alte o sută de cutii mai mici, de unde apar inelele. Totul e făcut cu grație, cu farmec și cu multă bună dispoziție, stîrnind un freamăt de voioasă mirare printre spectatori.

*

O demonstrație de curaj și îndemînare este aceea pe care ne-o fac Margareta și Mihail Toncini în numărul numit «Perj». Mihail Toncini sprijină pe tălpi o bară lungă la capătul căreia Margareta Toncini execută o serie de acrobații atît de îndrăznețe încît spectatorilor li se oprește răsuflarea.

*

Spectacolul se încheie cu minunatele acrobații la bască, pe care le fac artiștii Hortobagyi de la Circul Mare de Stat din Budapesta. Proiectați de basculă, acrobații sar unii pe umerii celorlalți, alcătuind în cele din urmă o piramidă impunătoare. Toate acestea se petrec într-un ritm vertiginos, în acompaniamentul orchestrei, care se molipsește de veselia executanților.

*

Spectacolul s-a sfîrșit. Curînd se va sfîrși și «Primăvara la Circ». Spectatorii — în special cei mici — încep să se gîndească la programul viitor: cu animale, cu bătrîna Mizzi, cu Ciacanica, de data asta îmbrăcat altfel.

Dar pînă atunci, voi, dragi copii și voi, dragi părinți, care nu ați admirat încă actualul spectacol, duceți-vă, duceți-vă neîntîrziat să-l vedeți; și dacă n-o să vă placă să nu mai vorbiți cu mine și nici să nu mă mai credeți pe cuvînt. Pentru că eu — v-o spun în secret: mă duc să-l mai văd odată.

LIA MARMELIUC

Ghizela și Iosif Toth în dresajul cîinilor «africani»

Mozaic

DE PESTE HOTARE

U. R. S. S.

Colectivul Teatrului de Stat «Vahtangov» din Moscova pregăteşte premiera unei noi comedii «Da, iată dragostea!» de scriitoarea Vera Katlinskaia.

Pusă în scenă de regizorul E. Simonov, piesa dezvoltă cîteva probleme pasionante axate pe tema dragostei, a relaţiilor de prietenie şi de devotament care se ţes între oamenii zilelor noastre. «Da, iată dragostea!» oglindeşte trăsăturile morale luminoase ale tineretului din patria socialismului.

Aproape întregul spectacol este realizat cu concursul actorilor tineri, dintre care unii sînt foarte de curînd absolvenţi ai facultăţilor de teatru.

*

În curînd, cortina Teatrului Mic din Moscova se va ridica înfăţişînd publicului pe eroii piesei «Vîndutul cînt de leagăn»» de dramaturgul islandez Halldon Laxnes. În interviul acordat unui corespondent de presă, maestrul emerit al artei din R.S.F.S.R., P. A. Marcov — regizorul artistic al piesei — a declarat că Teatrul Mic a hotărît înscrierea în repertoriu a acestei lucrări dramatice, conducerea şi consiliul artistic fiind atrase de talentul cu totul deosebit al autorului, socotit pe drept cuvînt unul din cei mai mari scriitori contemporani ai Scandinaviei.

Acţiunea piesei este străbătută de o profundă dragoste de patrie, dramaturgul luînd atitudine împotriva înrobirii culturii naţionale de către imperialiştii anglo-americani.

Punerea în scenă ridică imense greutăţi, pe care însă regizorul Marcov izbuteşte să le rezolve, ajutat de comentariile şi indicaţiile autorului, cu care s-a întîlnit vara trecută în Islanda, cu prilejul unei călătorii special consacrată studierii materialului documentar necesar în realizarea acestui spectacol.

*

Un important eveniment al repertoriului universal operetistic îl va constitui premiera noii operete a popularului compozitor I. Dunaevski, intitulată «Salcîmul alb».

Libretul noii lucrări a fost scris de V. Moss şi N. Cerninski. Opereta «Salcîmul alb» se repetă cu asiduitate în foaierul Teatrului de Stat de Operetă din Moscova.

*

Nu de mult, la Teatrul Regional de Dramă «Maxim Gorki» din Stalingrad a avut loc premiera lucrării dramatice «Stalingrad-Santiago» de A. Bruştein şi O. Savici. Piesa poartă subtitlul evocator: «Tristeţea pămîntului meu» şi e închinată vieţii, operei şi luptei luminoase pentru pace a unuia din cei mai talentaţi poeţi contemporani, creatorului-cetăţean Pablo Neruda.

*

Impresionante eforturi se depun în foaierele şi în atelierele de decoruri şi croitorie ale Teatrului Mare al U.R.S.S. pentru realizarea operei «Bank-ban» a cunoscutului compozitor maghiar F. Erkel. Pusă în scenă de regizorul artistic principal al teatrului, B. Pokrovski, opera va fi dirijată de tînărul şi talentatul muzician G. Rojdestvenski.

Conducerea Teatrului Mare a fixat data premierei pentru începutul lunii noiembrie.

*

Direcţia centrală a teatrelor şi instituţiilor muzicale din U.R.S.S. a elaborat planul turneelor de vară pe anul acesta. Sînt specificate în proiect turneele teatrelor din Moscova, Leningrad precum şi ale altor colective dramatice fruntaşe din republicile unionale. Dacă în verile trecute formaţiile teatrale importante organizau turnee mai cu deosebire în sudul ţării, anul acesta în repertoriile lor, ansamblurile de teatru au înscris numeroase lucrări dramatice care se vor reprezenta în centrele industriale ale Uralului, Siberiei şi Orientului îndepărtat.

REPUBLICA POPULARĂ CHINEZĂ

Spectatorii din capitala R. P. Chineze urmăresc cu un deosebit interes acțiunea lucrării dramatice « Furtuna » de Tao-In-ia care se reprezintă într-o nouă punere în scenă la Teatrul Popular de Artă din Pekin.

Scrisă în anul 1933, valoroasa piesă a fost întotdeauna prezentată, în regimurile de odinioară, într-o punere în scenă care răstălmăcea, într-un chip grosolan, conținutul ei ideologic. Astfel, personajele negative erau înfățișate drept « victime » ale « vremurilor tulburi », iar aspectele critice, demascatoare, erau fie îndepărtate, fie camuflate cu grijă.

În actuala interpretare, datorită viziunii regizorale a directorului de scenă Sim-Ciun, concepția dramaturgului se desprinde limpede, datorită unei juste și profunde înțerpretări. Aducînd elogii spectacolului, presa chineză remarcă în special jocul marilor actori Cijen-Mu-jun și Iui-și-ciji.

REPUBLICA CEHOSLOVACĂ

Pe scena Teatrului Central al Armatei a avut loc, în ultima parte a stagiunii, premiera valoroasei lucrări dramatice « Uraganul » a scriitorului sovietic E. Bill-Belo-țerkovski.

Punerea în scenă a acestei piese din fondul de aur al dramaturgiei sovietice, realizată de regizorul Alexei Popov, reprezintă — după cum relatează ziarul « Rude pravo » — un eveniment de o mare însemnătate, nu numai pentru teatrul care a realizat-o, ci și pentru întreaga mișcare teatrală din Cehoslovacia.

Pregătirea spectacolului a durat cîteva luni și a însemnat pentru actorii cehi o serioasă școală practică, avînd drept obiectiv însușirea sistemului lui C. Stanislavski.

ITALIA

Stagiunea teatrelor din Italia s-a desfășurat anul acesta în condițiile unei înverșunate atitudini ostile a reacțiunii față de arta dramatică democrată, urmărită și prețuită de mase tot mai largi de spectatori.

Cenzura ce se exercită în legătură cu prezentarea pieselor progresiste devine pe zi ce trece mai drastică, iar prezentarea unor lucrări dramatice cu un conținut de idei avansat, avînd drept temă lupta pentru pacea și buna înțelegere dintre popoare, întîmpină nenumărate greutăți, necesitînd aprobări speciale din partea Direcției Generale a Teatrelor de pe lîngă Consiliul de Miniștri.

Unul din mijloacele grosolane de exercitare a presiunii politice antiprogresiste îl constituie neacordarea de premii și subvenții colectivelor de teatru care militează pentru prezentarea unui repertoriu democrat.

Astfel, cele mai valoroase spectacole din anul acesta n-au primit nici subvenții, nici premii. N-a fost premiat — de pildă — spectacolul organizat cu piesa « Mandragora » de Nicolo Machiavelli și interpretat de colectivul dramatic progresist intitulat « Actori și spectatori ».

În ciuda atitudinii ostile a autorităților, valorificarea acestei capodopere a dramaturgiei clasice italiene a însemnat cel mai important eveniment al stagiunii 1954—1955. În schimb, spectacole cu deșănțate tendințe profasciste și agresive, de un foarte scăzut nivel artistic, sînt subvenționate copios de oficialități. Astfel « Trupa noului teatru » din Roma, care a reprezentat de-a lungul actualei stagiuni piesa militaristă « Tribunalul militar pentru răscoala de pe « Cain » dacă s-a bucurat de concursul autorităților, a fost în schimb ocolită de public, care nu consimte să se lase amăgit de urzelile propagandei imperialiste, propovăduitoare a unui nou război.

S.U.A.

« O greșeală glorioasă », astfel se intitulează noua lucrare dramatică a tînărului dramaturg negru William Brauch, piesă care se bucură de un larg succes printre spectatorii teatrului « Greenwich News ».

Acest scriitor în vîrstă de 27 de ani, a devenit cunoscut publicului american încă de acum doi ani, cu piesa « O medalie pentru Willy ».

« O greșeală glorioasă » a cunoscut un lung șir de reprezentații, datorită temei pe care o abordează autorul: un episod din mișcarea pentru lichidarea robiei oamenilor de culoare.

TURNEUL Teatrului Național din Iași

În cursul lunii iunie, pe scena Teatrului C.C.S. și pe aceea a teatrului de vară din Parcul de Cultură și Odihnă «I. V. Stalin», colectivul Teatrului Național din capitala Moldovei — venit în București în turneu oficial — a reprezentat patru piese originale clasice și contemporane. S-au jucat «Vlaicu Vodă» de Al. Davila (regia artistică Nic. Moldoveanu), «Chiriţa în provincie» de Vasile Alecsandri (regia artistică Victor Bumbeşti), «Ce naşte din pisică» de Tudor Şoimaru (regia artistică Marin Iorda) și «Oraşul în flăcări» de M. Davidoglu (regia artistică Val. Mugur).

Numeroşi spectatori au luat parte la acest ciclu de reprezentaţii şi au urmărit cu un deosebit interes jocul actorilor ieşeni.

Scenă din «Oraşul în flăcări»

Scenă din «Coana Chiriţa»

Scenă din «Ce naşte din pisică»

umor sovietic

35% economii...

de V. ARDOV și N. LATKOVSKI

Așa după cum se cere într-o instituție bine organizată, directorul-adjunct al teatrului era o persoană foarte vigilentă. Cînd regizorul artistic veni în biroul său și îi prezentă devizul viitorului spectacol, «Ana Karenina», «adjunctul» scoase stiloul și reduse lista de cheltuieli cu 35%.

În zadar încercă directorul de scenă să protesteze:

— Dați-mi voe, nu se poate! Devizul acesta a fost aprobat de director.

— Directorul răspunde de chestiunile generale, spuse imperturbabil adjunctul; pentru problemele financiare răspund eu. E timpul să isprăvim odată cu luxul ăsta lipsit de orice principialitate. Și așa, la comitetul executiv regional se spune că teatrul nostru rămîne în urmă în chestiunile de economie. Anul acesta trebuie neapărat să obținem și noi un premiu pentru măsurile de economie pe care le vom lua. Așa dar, ne-am înțeles, reduceri de 35%, nici un procent mai puțin!... Sau, poate dumneata ești împotriva economiei?...

— Nu, firește că nu sînt împotrivă. Dar trebuie să facem o economie rațională. Am calculat și am redus totul la limită.

— Te rog, totuși, să mai reduci.

— Dar nu uitați, tovarășe adjunct, că «Ana Karenina» își ducea viața în cercuri aristocratice; să oglindești viața unor asemenea oameni îți pretinde unele cheltuieli corespunzătoare...

— N-au decît să pretindă! Avem și noi socotelile noastre. N-o să dăm doar socoteală acelor cercuri, ci organizațiilor noastre regionale care ne-au mustrat că cheltuim prea mult.

O reducere de 35% asupra spectacolului era cu neputință de realizat, dar în teatru munceau oameni disciplinați și cu multă experiență.

Desfășurînd toată inventivitatea de care erau capabili, decoratorii, butaforii, electricienii, croitorii, coaforii, făceau ce făceau și reduceau, reduceau întruna...

Pînă la avant-premieră, munca se desfășură fără dificultăți prea însemnate... Se întîmpla — ce-i drept — să năvălească în croitoria teatrului cîte un actor cu un temperament mai vulcanic, care fluturînd cîte un veston, încerca să se manifesteze mai violent, cum se obișnuia în teatru odinioară (pînă la Stanislavski).

— Ce înseamnă asta? începea să țipe actorul. Eu joc pe Vronski din «Ana Karenina» și nu pe «baronul» din «Azilul de Noapte». Cum dracu de nu vă dați seama?

— Cum să nu ne dăm... Doar om mai fi citit și noi cîte ceva... Nu numai

«Karenina» și «Azilul» dar și pe Eugen Oneghin.

— Atunci ar trebui să știi că Vronski a fost ofițer de gardă. Uniforma trebuie să-i stea ca turnată.

— In bronz?

— Ce-i tot dai zor cu bronzul? Măcar de-ai face-o dintr-un postav mai bun.

— Nu-i rău. O uniformă dintr-un postav bun arată strașnic.

— Nu mai spune! Dar dumneata ai făcut-o din finet.

— Ei și? Cui o să-i treacă prin minte că e finet? De la uniforma dumitale și pînă la primul rînd de fotolii sînt cel puțin zece metri. Crezi poate c-o să se cațere vreun spectator pe rampă să pipăie dacă-i postav sau finet?

— Bine, dar asta se botește imediat.

— Nu-i nimic, o s-o călcăm. De va fi nevoie chiar și în fiecare pauză. Doar n-oi fi vrînd să capăt o mustrare din cauza unui pîrlit de gardist alb.

— Vronski nu era gardist alb. E doar eroul romanului...

— Dacă vreți să știți, eroul lui Lev Tolstoi e de fapt Constantin Levin. Aluia i-aș fi făcut și o uniformă de catifea. Dar, din fericire, pe Levin scenaristul a uitat să-l bage în piesă. Și apoi iată ce am să-ți spun, tovarășe artist: dumneata vrei să joace vestonul cînd, de fapt, trebuie să joace actorul...

In timpul acesta, actrița care interpreta rolul Anei se certa cu coaforul.

— Dumneata vrei să-mi spui că «tuleiele» astea roșii sînt părul Anei Karenina?

— De ce «tuleie»? răspunse coaforul. Nu sînt «tuleie», ci o perucă frumoasă și scumpă...

— Dar e roșie ca a unui clown de circ. Tolstoi doar spune că Ana era brunetă.

— Nu pricep de ce sînteți nemulțumită. Cu peruca asta Servanova a jucat la noi în «Liubov Iarovaia» — și ce succes a avut!

— Ana era brunetă, înțelegi dumneata? bru-ne-tă! Avea părul negru!

— Atunci luați peruca asta din «Fete frumoase».

— Păi are breton.

— Și unde scrie că Ana Karenina nu purta breton?

— In Tolstoi.

— Dumneata ești actriță. Ai dreptul să interpretezi rolul în maniera dumitale.

— Eu am dreptul să-ți pretind o perucă nouă.

— Tocmai asta n-ai. Direcțiunea a dat o dispoziție ca — din motive de economie — să fie folosite perucile din piesele care s-au mai jucat.

In sfîrșit veni și ziua avant-premierei. Spectatorii umplură sala pînă la ultimul loc, fără a bănui că vor asista la o reprezentație «cu deviz redus».

In pauză, în foaier, oamenii schimbau impresii:

— Tare săracă trebuie să fi fost Ana asta!

— De ce?

— Păi n-ai văzut în ce vagon a călătorit de la Moscova la Leningrad?

— In primul rînd nu la Leningrad, ci la Petrograd. Pe atunci nu exista încă Leningrad.

— Dar vagoane cu scaune capitonate existau?

— Existau.

— Păi vezi! Iar dînsa — sărăcuţa — mergea într-un vagon ca vai de lume! Poate din cauza sărăciei: poate o fi fost zgîrcită.

— Mai curînd zgîrcită. La moşieri asta nu era ceva neobişnuit.

— M-da . . . cam sărăcăcios trăiau aceşti Karenini! Vai de mobila lor. Taburete şi mese de lemn, nici măcar date la rîndea. Mă întreb de unde o fi scos regizorul mobila asta.

— Cum de unde? Din «Azilul de Noapte». Am văzut-o cu ochii mei săptămîna trecută.

— Dar eu îmi amintesc că în Tolstoi . . .

— Ce tot dai zor cu Tolstoi? Ăştia de la teatru se pricep mai bine ca tine. Dacă ei prezintă lucrurile aşa, înseamnă că aşa au fost . . .

— Pe mine, totuşi, mă miră un lucru: ce fel de disciplină o fi fost în garda ţarului? Să apară astăzi la noi un ofiţer într-o uniformă aşa de mototolită ar primi o săpuneală de n-ar mai şti pe unde să fugă.

— Ei, poate că şi Vronski o să primească. Nu s-a isprăvit piesa, nu se ştie încă.

— Daţi-mi voie; ce vină are Vronski dacă teatrul i-a confecţionat o uniformă din serj?

— Credeţi că e serj? Mi s-a părut mai curînd finet.

— Mai curînd e madipolon . . .

— Ei, asta-i bună!

— De ce nu? Dacă perdelele sînt din pînză, covoarele din iută . . .

— Nu vă mai legaţi de oameni! Totul e doar butaforie!

— Vasia! Unde se află acum Ana?

— Tolstoi spune că e în vila ei de la ţară.

— Nu invidiez.

— Pe cine? pe Ana?

— Nu, pe responsabilul trustului vilelor pentru halul în care se prezintă locuinţa.

— Ce să mai vorbesc cu tine, Vasia? Eşti un om înapoiat! Nu ştii de loc cum trăiau moşierii.

— Dar nici regizorul piesei nu ştie, de asta sînt sigur.

. . . . . .

La sfîrşitul trimestrului, direcţiunea teatrului prezentă un raport privind îndeplinirea planului. Directorul atrăgea atenţia, în special asupra economiilor.

— In această perioadă — citea el dintr-o notiţă — teatrul nostru a făcut, la ultima montare, economii de 35%.

Adjunctul aproba din cap, încurajator. In mintea lui se legănau visuri trandafirii; premii, decoraţii . . . Deodată preşedintele comitetului executiv regional îl întrerupse pe raportor.

— Dar sala, sala e plină? întrebă el cu o revoltătoare lipsă de tact.

— Sala? se bîlbîi directorul. Cum să nu . . .

— Cam care-i procentul de spectatori?

— Treizeci şi cinci la sută — şopti repede directorul adjunct.

— Felicitările mele! Aşa dar aţi economisit nu numai 35% din deviz, dar şi 35% din spectatori.

— Cum adică?

— Foarte simplu. In loc să fie plin la fiecare reprezentaţie, la spectacol iau parte numai un procent de 35% spectatori. Inseamnă că toată economia noastră e o simplă . . . butaforie. Calculaţi şi veţi vedea cîtă pagubă aduce statului o asemenea economie, care se resfrînge asupra calităţii.

Se spune că la teatrul de care a fost vorba aci calculaţia a fost făcută . . . dar de o nouă direcţiune.

Din revista «CROCODIL»
în romîneşte de **ELENA CHIRILĂ**

CALENDAR

GIUSEPPE VERDI. (1813—1901)

Vestitul compozitor italian s-a născut în mica localitate Le Roncole din principatul Parma. Studiile muzicale le-a început cu un organist din Busseto şi le-a continuat la Milano, cu dirijorul orchestrei Scala, după ce fusese respins la concursul de admitere în Conservator.

Activitatea muzicală a compozitorului se desfăşoară, în cea mai mare parte, în perioada hotărîtoare de lupte a poporului italian pentru unitatea şi independenţa patriei şi la aceste lupte marele compozitor ia o parte activă.

În opera italiană Verdi aduce suflul înnoitor al realismului, al adevărului exprimat artistic. Inspirîndu-se din muzica şi comedia populară, Verdi îşi propune ca ţel să aducă pe scenele teatrelor lirice texte de un înalt dramatism uman într-o formă caracteristică, « *proprie artei italiene* », cum se exprima el. Verdi se inspiră de aceea din dramaturgia engleză, germană şi franceză. Din Shakespeare el transpune în operă: Macbeth, Othello, Falstaff, Regele Lear (neterminat); din Schiller transpune dramele: Ioana d'Arc, Hoţii, Luiza Miller (Intrigă şi Iubire), Don Carlos şi Simone Boccanegra din V. Hugo: Hernani şi Rigoletto; din Al. Dumas-fiul La Traviata. În afara acestor opere, Verdi a mai compus o serie de lucrări orchestrale printre care amintim cunoscutul său Requiem, în memoria marelui poet italian Manzoni, « Imnul Naţiunilor » compus pentru Expoziţia Universală din 1862, un cvartet de coarde, etc

* * *

CIPRIAN PORUMBESCU (1854—1883)

Marele compozitor romîn, al cărui nume îl poartă Conservatorul de Muzică din Bucureşti, s-a născut la 2 octombrie 1854 în satul Şipote, din Suceava. Părintele său, Iraclie Porumbescu, el însuşi muzician, compozitor şi folclorist, s-a îngrijit de timpuriu de educaţia sa muzicală. De la vîrsta de 6 ani, Ciprian studiază vioara cu învăţătorul său din Hişeşti, iar mai apoi cu organistul Valentin la gimnaziul din Suceava. La Universitatea din Cernăuţi şi apoi la Viena, Ciprian Porumbescu îşi desăvîrşeşte educaţia muzicală. Încă din anii studenţiei, el îmbină pasiunea sa pentru muzică cu lupta patriotică. În 1875, Ciprian Porumbescu organizează la Cernăuţi societatea academică « Arboroasa », a cărui activitate muzicală-culturală se desfăşoară pe un făgaş patriotic, antihabsburgic. Autorităţile imperiului austro-ungar, promovînd politica lor de asuprire naţională, învinuiesc pe Ciprian Porumbescu şi prietenilor săi de la «Arboroasa» un proces, întemniţîndu-i la 15 noiembrie 1877. După 3 luni de închisoare tînărul compozitor este achitat de curtea cu juri şi eliberat, dar sănătatea sa este puternic zdruncinată. După terminarea studiilor la Viena, în 1881, Ciprian Porumbescu obţine catedra de muzică la liceul romînesc din Braşov. În scurtul răstimp pe care-l petrece aici, Ciprian Porumbescu compune şi reprezintă la 27 februarie 1882 opereta sa « Crai Nou », al cărui libret fusese scris de Vasile Alecsandri. Această lucrare a tînărului compozitor, care înmănunchia cu măiestrie artistică horele, doinele şi cîntecele bătrîneşti, aducea pentru prima oară puternicul suflu al muzicii populare romîneşti într-o creaţie scenică cultă. Dar boala pe care o contractase în închisoare îl împiedică pe Ciprian Porumbescu să-şi continue activitatea muzicală. În toamna anului 1882 el pleacă în Italia pentru a-şi reface sănătatea: este însă prea tîrziu şi puţine luni după întoarcerea în ţară, moare la 6 iunie 1883, în vîrstă de 29 de ani.

În puţinii ani pe care i-a putut închina creaţiei muzicale, Ciprian Porumbescu a compus aproape 300 de piese: cîntece, coruri, lieduri, romanţe, muzică de cameră şi două operete.

Compozitorul nemuritor al « Baladei » şi operetei « Crai Nou » a fost repede dat uitării de oficialitatea muzicală a vechii orînduiri din ţara noastră. Regimul de democraţie populară i-a dat cinstirea ce i se cuvenea numindu-l, alături de alţi mari creatori ai trecutului, academician post-mortem şi revalorificîndu-i opera muzicală.

Răspundem cititorilor

Coralia Bordeianu — București Str. Dorobanți 250

Sîntem întotdeauna bucuroși să facem cunoștință prin intermediul scrisorilor cu prietenii cei mai buni ai revistei noastre. Cu atît mai bucuroși cu cît în ultima vreme numărul acestor prieteni care ne scriu devine mereu mai mare. De aceea rugămintea noastră este: scrie-ne cît mai des, ori de cîte ori vrei să ne împărtășești impresii asupra revistei «Teatru și Muzică».

În ceea ce privește articolul pe care ni l-ai cerut, noi la rîndul nostru urmează să-l solicităm actorului indicat de dumneata, astfel încît deocamdată nu-ți putem răspunde cu precizie în ce număr va apare. Te vom ține însă la curent.

Ioan A. Vereș-Rosescu, compozitor — Oradea, Str. A. Mureșanu 4

Ne pare foarte rău că nu vă putem da un răspuns în sensul dorit de dumneavoastră, dar rezolvarea unor probleme ca cea ridicată în scrisoarea pe care ne-ați trimis-o nu este de competența revistei noastre. Noi vă sfătuim să faceți o expunere amănunțită a situației dumneavoastră, pe care s-o adresați Uniunii Compozitorilor din R.P.R., forul cel mai indicat pentru rezolvarea unor astfel de probleme.

Anca Mateescu — București.

Trebuie să-ți spunem, tovarășă Mateescu, că, pe semne, nu ai urmărit cu atenție revista noastră. Altfel ai fi constatat de ce atenție s-a bucurat, în paginile revistei, opereta «Vînt de Libertate». Așa că dorința — după cum vezi — ți-a fost îndeplinită.

Lucia Tănase — Sibiu Str. Făurarilor 6

Te sfătuim să adresezi cele două lucrări ale dumitale fie unei publicații de specialitate, cum ar fi Gazeta Literară, Viața Românească etc., fie direct Ministerului Culturii, Direcția repertoriilor.

Maria Vlad — București

Scrisori ca aceea trimisă de dumneata sînt o prețioasă confirmare a faptului că străduințele noastre de a întocmi o revistă cît mai bună sînt prețuite de cititorii noștri.

În legătură cu sugestiile pe care ni le dai, trebuie să-ți spunem că dorința noastră este de a publica în fiecare număr al revistei fotografii cît mai clare, cît mai frumoase.

Uneori condiții tehnice obiective impun publicarea unor fotografii în care detaliul de ansamblu apare în dauna clarității.

Cît despre relatările și fotografiile celor mai populari interpreți ai Teatrului de Estradă, le vei putea găsi în acest număr și în cele viitoare.

Cu un singur lucru din scrisoarea dumitale nu sîntem însă de acord: De ce să ne scrii puțin?

TEATRU ȘI MUZICĂ

Dintr-o eroare tehnică articolul „Calul Troian" din nr. 5 al revistei noastre, scris de tovarășul Sorin Arghir, a apărut cu semnătura tovarășei Sanda Prundeanu.

Facem cuvenita rectificare, articolul mai sus menționat aparținînd tovarășului Sorin Arghir.

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÎNE

FILATELIA

ESTE UN MIJLOC PUTERNIC DE EDUCARE ȘI CULTURALIZARE A MASELOR

★

OGLINDEȘTE MINUNATELE REALIZĂRI ALE REGIMULUI NOSTRU DE DEMOCRAȚIE POPULARĂ

★

ESTE UN PREȚIOS AJUTOR AL ȘCOLII

★

Difuzarea timbrelor filatelice și abonamentele filatelice se fac prin librării și magazine

Raioanele noastre în permanență aprovizionate cu: țesături, textile, confecții, galanterie, încălțăminte, mercaj, porțelanuri, art. de sport, tricotaje, librărie, papetărie, art. de voiaj, etc.

Terasă-bufet bine aprovizionată în permanență

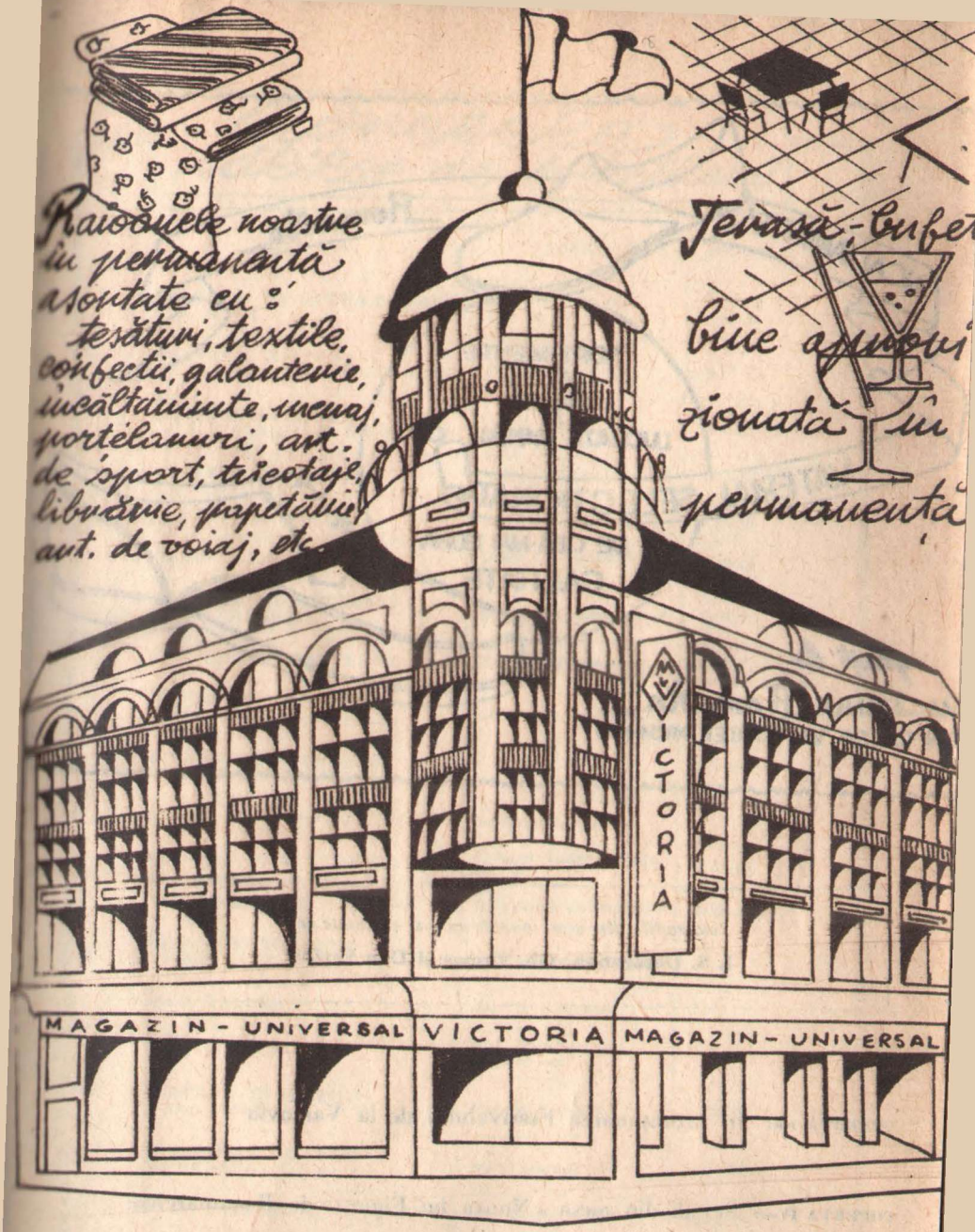

MAGAZINUL UNIVERSAL „VICTORIA"

din cal. Victoriei 17

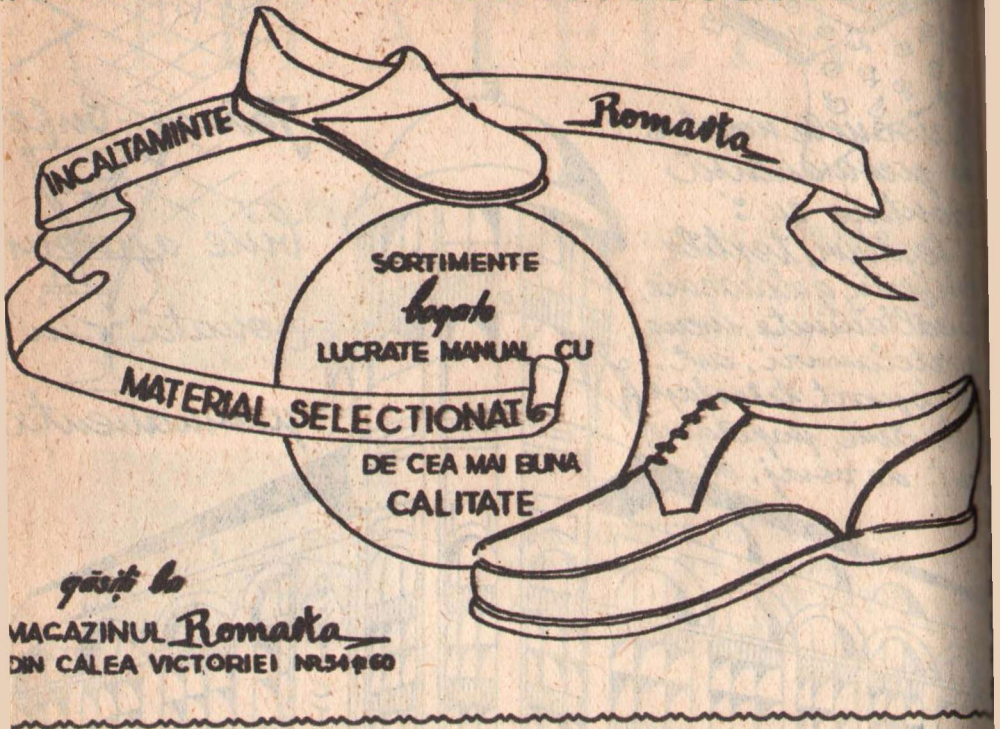

Fotografiile din acest număr au fost executate de
I. S. Decorativa, Gh. Vulpaș și Dan Vasiliu

COPERTA I-a: În întîmpinarea Festivalului de la Varșovia

COPERTA IV-a: Scenă din piesa «Nunta lui Figaro» de Beaumarchais

Adresele sălilor de spectacole

TEATRUL	ADRESA	Telefonul
TEATRUL DE OPERĂ ŞI BALET Al. R.P.R.	Bd. 6 Martie nr. 70—72	3.83.95 int.8
TEATRUL NAŢIONAL «I. L. CARAGIALE» Sala COMEDIA	Pasajul Comedia	4.71.71
TEATRUL NAŢIONAL «I. L. CARAGIALE» Sala STUDIO	Piaţa Amzei	5.15.53
TEATRUL MUNICIPAL	Schitu Măgureanu nr.1	4.60.60
TEATRUL ARMATEI	Bd. Magheru nr. 20	2.90.05
TEATRUL ARMATEI	Calea 13 Septembrie nr. 6	4.19.05
TEATRUL MUNCITORESC C.F.R. GIULEŞTI	Şoseaua Giuleşti nr. 8	6.04.82
TEATRUL TINERETULUI	Str. N. Bălăceanu nr. 2	6.04.77
STUDIOUL ACTORULUI DE FILM «C. NOTTARA»	Str. Const. Mille nr. 14	
FILARMONICA DE STAT «GEORGE ENESCU»	Ateneul R.P.R.	6.00.60
STUDIOUL FILARMONICII	Ateneul R.P.R.	
TEATRUL DE STAT DE OPERETĂ	Splaiul Independenţei nr. 1	3.98.48
ANSAMBLUL DE ESTRADĂ	Sala Calea Victoriei 174	4.56.51
SALA FOST TEATRUL TINERETULUI	Str. Al. Popov. nr. 23	
SALA DALLES	Bd. N. Bălcescu	
SALA LIBERTATEA	Str. Dobrogeanu Gherea nr. 4	
TEATRUL ŢÂNDĂRICĂ SALA ORFEU	Pasajul Comedia	3.25.19
ANSAMBLUL DE CÎNTECE ŞI DANSURI C.C.S.	Str. Lipscani 53	3.15.00
ECHIPA ARTISTICĂ A C.C.A	Str. Uranus nr. 6	6.28.90
CIRCUL DE STAT	Piaţa N. Bălcescu nr. 2	5.69.88

Editată de C.D.B. Centrul de difuzare a biletelor de spectacole
Redacţia, str. Academiei Nr. 29. Telefon 3.11.46

BIBLIOTECA
INSTITUTULUI
DE ISTORIA
ARTEI

TEATRU MUZICĂ

Lei 2